

Warszawa, dnia 29 czerwca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 511/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anita Jarzabek-Bocian

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Suwalska

po rozpoznaniu dnia 29 czerwca 2017 r.

sprawy M. G. syna F. i D. ur. (...) w S.

obwinionego o czyn z art. 107 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. S.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 9 lutego 2017 r. sygn. akt III W 1416/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżycielkę posiłkową M. S. od opłaty za II instancję oraz pozostałych kosztów postępowania w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 511/17

UZASADNIENIE

M. G. został obwiniony o to, że w okresie od 1 sierpnia 2014 roku do 5 sierpnia 2015 roku w W. przy ul. (...) złośliwie niepokoił M. S. poprzez wysyłanie smsów, nachodzenie w miejscu zamieszkania, tj. o wykroczenie z art. 107 k.w.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie wyrokiem z 9 lutego 2017 roku w sprawie o sygn. akt III W 1416/15 uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Od wyroku tego apelację wniosła pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej i zarzuciła w niej obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia oraz obrazę przepisów prawa materialnego. Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie I i uznanie obwinionego za winnego zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Rejonowy słusznie nie rozstrzygał tego, czy zachowania polegające na rzekomym podrzuceniu kartki koleżance obwinionej, zostawianie prezentów czy też przyjazd do miejscowości S. stanowiły wykroczenie z art. 107 k.w., byłoby to bowiem wyjście poza granice obwinienia, a te zostały ograniczone zarzutem do zachowań polegających na wysyłaniu smsów i nachodzeniu w miejscu zamieszkania, a nadto ograniczone do zachowań podjętych w W. przy ul.(...). Dlatego też szersze rozpatrywanie tego zarzutu stanowiłoby nieuprawnione wyjście poza jego granice. Wyjście poza ramy oskarżenia nastąpi zawsze w sytuacji przyjęcia – oprócz znamion czynu zarzuconego w akcie oskarżenia – jeszcze innych zdarzeń lub znamion czynu, aniżeli tych wskazanych w czynie zarzuconym. Skutkuje to bowiem takim rozszerzeniem zakresu oskarżenia, które będzie równoznaczne ze stwierdzeniem, iż in concreto sąd – wbrew rygorom zasady skargowości – orzekł poza podstawą faktyczną aktu

oskarżenia (lub wniosku o ukaranie), a więc w istocie co do innego, niż ten zarzucony, czynu (postanowienie SN z 24.04.2007 r., IV KK 58/07, OSNwSK 2007/1/924, Biul.PK 2007/12/31).

W zarzucie dotyczącym obrazu przepisów postępowania skarżąca wskazuje, że Sąd Rejonowy nazbyt dowolnie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, choć miało z niego wynikać wprost, że M. S. była przez obwinionego niepokojona, co wzbudzało w niej niepokój, lęk i wyprowadzało z równowagi. Trzeba jednak zwrócić uwagę, że powstanie skutku w postaci wzbudzenia niepokojem czy lęku nie stanowi ustawowych znamion wykroczenia z art. 107 k.w. Dla bytu tego wykroczenia istotne jest: czy obwiniony niepokoi złośliwie pokrzywdzonego oraz czy robi to w celu dokuczenia mu. W ocenie Sądu Okręgowego zachowanie obwinionego mogło faktycznie taki skutek odnosić, co jednak nie znaczy, że należy przypisać mu popełnienie czynu z art. 107 k.w. Sąd nie widzi bowiem w zachowaniu obwinionego zamiaru dokuczenia pokrzywdzonej M. S., a jedynie chorobliwą chęć utrzymania z nią kontaktu i powrotu do relacji sprzed rozstania. Dobitnie świadczy o tym treść smsów wysyłanych przez obwinionego, w których wielokrotnie powtarza on, że tęskni za pokrzywdzoną i ich wspólnymi dziećmi, że ich kocha, pisał do pokrzywdzonej co robiły dzieci, gdy przebywały u niego, a także wysyłał zwyczajne smsy, tj. takie, jakie codziennie wysyłają do siebie ludzie. Należy też zauważyć, że pokrzywdzona odpowiadała obwinionemu na te wiadomości, a w przedstawionych wydrukach (k. 14-24) nie ma znaczącej dysproporcji w liczbie smsów przesłanych przez obwinionego a odpowiedziami pokrzywdzonej.

Czyn stanowiący wykroczenie z art. 107 k.w. polega na działaniu kierunkowym – w celu dokuczenia innemu osobie, a zatem należy ustalić, że po stronie sprawcy tego wykroczenia zachodzi złośliwość. Nawet samo stwierdzenie umyślności działania nie daje podstawy do przyjęcia odpowiedzialności za wykroczenia penalizowane tym przepisem (wyrok SN z 22.06.1995 r., III KRN 44/95, LEX nr 24579, Prok.i Pr.-wkł. 1995/11-12/24).

Jak słusznie zaznaczył Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku obwiniony działał w celu naprawy relacji z pokrzywdzoną i choć sposób jego działania można uznać za nachalny, męczący, niewłaściwy, to w żaden sposób nie można przypisać mu działania w celu dokuczenia pokrzywdzonej, a tylko za takie zachowanie można by ukarać na podstawie art. 107 k.w. Sąd Rejonowy, jak również Sąd Okręgowy nie miały żadnych wątpliwości odnośnie do faktu, że obwinionemu nie sposób przypisać tego wykroczenia, wbrew bowiem twierdzeniom skarżącej, z żadnego dowodu zgromadzonego w sprawie nie wynika dokuczliwy cel działania obwinionego.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.

--	--	--